

מדי פעם היה שוקי מספר לי על חלומות בהם ראה את אביו. כמה פעמים ראה אותו נענש במכשירי הגיהנום והיה במצוקה שנגעה לליבו. במקרים אחרים ראה את אביו שולח אצבע מאשימה כנגדו, והוא מצידו היה מתגונן וכועס על אביו שהביא אותו למצב נורא זה. בכל אחד מהמקרים היה משהו כבוי בשוקי בזמן שסיפר לי אותם. אינני יודע אם שיתף את בני משפחתו או חבריו בחלומות אלה. אינני פותר חלומות, אך בהבנה פשוטה נראה היה לי כי בכל הסיפורים היה גורם משותף ועל כך החלטתי לעבוד בתקופה הקרובה בכל המרץ. הבהרתי לשוקי כי ללא בקשת סליחה הדדית, כשהוא סולח לאביו על מעשיו ומבקש סליחתו על רציחתו, תתטרף עליו דעתו עד מהרה. כן. העזתי לצאת מההגדרה הצמחונית משהו של "המקרה", ולקרוא לאירוע בשמו. שוקי התפוצץ מזעם, קם על רגליו כשהרטט שבגופו רק הלך ומתחזק. פניו האדימו מכעס, עלבון וזעזוע מההגדרה הבוטה. שולי צוארו התמלאו עד מהרה במי הקולחין שיצאו ללא ויסות מעיניו האדומות.

"זה לא רצח, זו הריגה!!!" צעק לעברי כשהוא ממשיך ומתייפח בבכי. אמנם אנחנו כבר מכירים כמה חודשים, אבל לא יכולתי לערוב לכך שלא יתפרץ באלימות כנגדי. החלטתי לא לוותר והמשכתי:

"ההגדרות המילוליות המפותלות ומשחקי המחבואים שלך מאחריהם לא ישנו עובדה פשוטה. היה בן אדם חי וכעת נרקב בתחתית האדמה, שוקי. זה היה אביך והוא איננו. וזה... רק בגללך" קראתי בקול תוקפני משהו, בעיניים יורקות אש ממש כקטגור במשפט. הוא היה כבוי לחלוטין, אינני יודע מהיכן לעזאזל, גייסתי את המשך אנרגית התקיפה: "קרא לזה איך שתרצה: אתה, שוקי בסו נטלת חיי אביך! אתה שוקי בסו רצחת את אבא שלך! לא תתחמק מזה, וככל שתכיר בעובדה זו, תפנים אותה היטב במוחך ותתחיל לעבוד על נפשך, כן יטב."

שוקי לא ויתר, הרעד בגופו הגיע לשיא שהכניס אותי, הרגוע בד"כ, ללחץ רב עד כדי פאניקה. לא הבנתי כיצד הפכתי לשחקן בסרט הבלהה הזה ומה אני מחפש בו כלל. "אין לך שום זכות" צעק בבכי. "אין לך שום זכות להגדיר אחרת ממה שהגדיר בית המשפט. אני מצטער שוקי". המשכתי בשלי, כשהצד השכלי שבי מסרב להכנע לרגשות שנטרפו בתוכי ושחררו דמעות חנוקות שטרם קיבלו שחרור. "אני מצטער. אך כל עוד אני כאן, וזו הבנתי וזו אמונתי, לא יהיה כח בעולם שיבלום אותה מלהשמע, ועם כל הכאב והצער גם לא מצבך הרגשי שבאמת, באמת נוגע לליבי." אמרתי תוך כדי קימה. כעת שנינו עמדנו כלוחמים זה מול זה, כשרק שולחן מרובע קטן ברוחב ובאורך של כ-80 ס"מ, מפריד ביננו. שוקי לא ידע נפשו מרוב צער והרגשתי שהוא על סף פירוק. עדיין לא ויתר על רוח הקרב "אני חוזר ואומר לך: אין לך זכות לומר לי את הדברים הבוטים והשקריים האלה. ואני מבקש... דורש ממך להפסיק לדבר אלי בצורה כזו", הפעם אצבע יד ימינו הורמה באיתות אזהרה מולי. שנינו רכנו אל תוך השולחן, כך שהמרחק ביננו בקרב זה הצטמצם לכדי סנטימרים בודדים, יכולנו לחוש את להט הדיבור, ועוצמת הבל הפה שיצאה מפינו זה מול זה. "אם כך, ידידי הצעיר, כבר אמרתי לך בעבר, ואני חוזר ואומר לך שוב. אין בינינו כל מחויבות. אינני בא לכאן לכמה שעות בשבוע כדי ללטף לך את האגו ככל כותבי המכתבים שלך, ואין לי כל עניין בקרבה לכוכב הקולנוע האהוב על הציבור, סתם כדי להריח אותו מקרוב. תצטרך לבקש ממני ללכת ואני מוכן לעשות זאת עכשיו. אבל, כל זמן שתרצה אותי כאן, לא תהיה לך ברירה אלא לשמוע את דברי, גם אם לא ינעמו לאזניך. מצטער שוקי. זו כבר החלטה שלך."

זה כבר היה יותר מדי. שוקי התפרק לי בידיים צעדנו חצי צעד הצידה והוא נפל לזרועותי בקול בכי ממושך כשהוא מתנשף כמו לאחר ריצה ארוכה. עד מהרה חשתי את הרטיבות הרבה בכתף ימין, שוקי לא פסק מלרעוד בידי והמשיך לאמץ אותי אל ליבו בעוצמה רבה תוך שהוא נועץ אצבעותיו חזק חזק בגבי. החזקתי בגבו בחוזקה שעה ארוכה כשהוא ממשיך ומתייפח ללא יכולת לשחרר מילה מגרונו החנוק. כל כך ריחמתי עליו, כל הרגשתי אכזרי וקר אך כל כך צודק וזה כנראה מה שאיפשר לי לעמוד בסצנה זו ללא קריסה.

"אני מצטער שוקי, אני באמת מצטער, אני יודע שאני מכאיב לך כל-כך, אבל זו האמת שאני מאמין בה. אני באמת חושב שאולי אדם אחר עם האמת שלו... אם היא שונה משלי יטיב איתך, אני מצטער גם אני מבולבל שוקי"

עמדנו כך עוד שעה ארוכה עד שהרעד הלך ושכח וחזר למימדים השיגוריים של שוקי כפי שהיה בחודשים האחרונים.

שוקי הרפה מאחיזתו בי, אך נשאר במבט מושפל נושם נשימות מוזרות של מעין גיהוק לא רצוני, ממש כמו שזכרתי עצמי בילדות לאחר בכי ממושך. חזרנו לשבת שותקים כמה דקות כששוקי מנסה נואשות לשלוט ברגשותיו ולהרגיע את הבכי והרעידות. הבטתי הצידה אל החלון המוזר, היחיד שהיה בחדר. רשת פלדה צפופה מן הצד החיצון של הבניין, רשת ישנה מחוררת לכל ארכה, הפרידה בין הסבכה ובין רצועות הזכוכית שאפשרו לכאורה לפתוח מעט את החלון על מנת לזכות במעט אויר צח. איפשרו רק לכאורה, מכיוון שהיו תקועים מזוקן באמצע הדרך והזרימו אויר נקי בקמצנות רבה. רק מאמץ מיוחד ותמרון צוארי איפשרו בקושי רב הצצה לנעשה בחוץ. לזוכה המאושר שכבר הצליח להביט החוצה אל עבר החצר שבין כלא ניצן לאיילון, נגלה נוף דל ביותר של כביש השירות בו עברו אסירים עובדים. אפילו המבט על מראה אפרורי זה נתקל באינספור בדלי סיגריה משומשים ובכמה חפיסות סיגריה מעוכות. היו אלה שיירי האשפה שתקעו שם אסירים ועורכי הדין שלהם עת נפגשו בחדר המיותם בעל הקירות החשופים. מבטי נע מהחלון, דילג על שוקי וסקר שוב את הקירות שהתחננו לטעום טעמה של מברשת צבע לבן וריחני, מחפש נקודות חדשות למיקוד תשומת ליבי.

"אתה לא מבין מה עברנו בבית" אמר בקול חרישי ושוב שקע בגילוי של עוד אחד מהמקרים הרבים בהם אבא התנהג בצורה בעייתית. הסיפורים היו מזעזעים, ברעד סיפר כיצד אביו קרע את מכנסי הגיינס של אמו לידם בלהט בלתי נשלט כשהיא מתחננת על נפשה... והם, הילדים עומדים ומביטים בתחנונים בנעשה בחוסר אונים לעצור את מסכת ההתעללויות. הקשבת בכאב. שוב לא מצאתי מילים להגיב. העניין מוצה לפי שעה, חשבתי. שבענו די מרורים ליום אחד. לשנינו נותר משקע כבד מהפגישה וחומר למחשבה. הסיפורים הרבים היכו בי שוב ושוב, אך לא היה בהם כדי לשנות את הכרתי ואמונתי. אולי באמת יש משהו לא אנושי בגישה שלי? חשבתי לעצמי, אולי יש אטימות רגשית בתוכי שהיא בלתי מובנת גם לי? אולי איבדתי בעצמי את האיזון בנסיונותי לאזן את שוקי? מי יאזן אותי? קיננה השאלה בתוכי, ואולי קיים החשש שגם אני עומד להשחק במפגשים האלה. כמה כח נפשי עוד אוכל לגייס?

נפרדנו לשלום, פצועים וחבולים. פרידה שונה מתמיד. חשבתי לעצמי שאולי לא תהיה ברירה ותפרדנה דרכינו. לנגד עיני ראיתי בהחלט מצב בו שוקי כותב לי את אחד ממכתביו ומבקש פסק זמן מהמפגשים עד להודעה חדשה. אבל מה האלטרנטיבה? חשבתי, האם עלי לאנוס עצמי לחשוב אחרת כדי להתאים לציפיות שלו ממני?